

tionen, kunne gaa med til Ordningen. Paa den anden Side vil jeg sige, at for Seminarierne kunde der omtrent være lige saa meget naaet, naar man i øvrigt fastholdt Reglen, men kun omblyttede Røllerne saaledes, at Seminarielærerne bleve Censurør og Censurkommissionens Medlemmer Eksaminatorer. Det er min Overbevisning, at det vil i Realiteten have grumme lidt at betyde, om man skiftede Røllerne om, saaledes at den hele Strid om, hvor vidt Eksamen skal afholdes ved en Eksamenkommission eller ved Seminarierne, kan reduceres til saa overordentlig lidt, naar man nemlig opgiver den Regel, som desværre fandtes i Loven af 1857. om, at Seminarielærerne overhovedet slet ikke maa medvirke. Det, der er Hovedsagen, og hvad man skylder, synes jeg, som et Billighedshensyn de unge Mennester, som indtrille sig til Eksamen, og ogsaa Seminarierne, er, at Eksamen ikke bliver noget for disse fremmed, at Stedet bliver der, hvor Eleverne ere uddannede eller i alt Fald saa vidt mulig, at Seminarielærerne og Forstanderen saa en væsentlig og indgribende Virksomhed ved Eksamen. Det er alt det, som den nuværende Ordning er saa stærkt imod, og som faktisk baade har stødt Seminarierne, naturligvis, og ogsaa har haft en skadelig Indflydelse paa deres hele Virksomhed; jeg tror, det er et Hovedpunkt at komme bort dervfra. Deri ere vi jo alle enige, og jeg vil kun haabe, at man, ogsaa i det andet Ting vil være enig i denne Betragtning.

Mindre væsentlige Ting regner jeg at være, hvad det ærede Medlem for 9de Kredts (S. Jensen) har kritiseret. Bestemmelserne i Litra c. i § 6. Uagtet meget af, hvad han sagde, var fuldt berettiget i sin Almindelighed, var det jo dog egentlig ikke selve Bestemmelserne, han angreb, men kun den Bestemmelse, at der skal kræves „Godt“ for Prøven i praktisk Færdighed, for at den vedkommende skal kunne ansættes som Enkelærer. Jeg betragter det naturligvis ikke som en Hovedbestemmelse, men det er kun en Anerkendelse af, at den praktiske Uddannelse er et Hovedmaal; naar man skal spørge, hvorledes skulle vi dokumentere den, saa have vi ikke andet Middel dertil, end det høist ufuldkomne: Eksamen og Prøver med et vist Udfald; om dette Udfald skal være Karakteren

„Godt“ eller „Temmelig godt“, har mindre at sige, det beror jo paa Anvendelsen. — Ligeledes tror jeg, at det ærede Medlems Bemærkninger om Litra e. berøede paa en Misforstaaelse. Saa vidt jeg ser, ønskede han den Ordning, at der ved Siden af Hovedkaraktererne tillige skal gøres en Bemærkning om, hvor vidt vedkommende er i Stand til at forestaa Kirkesang, Orgelspil og Gymnastikundervisning. Saa har han ikke denne Bemærkning uden for Hovedkarakteren, vil han naturligvis være udelukket fra alle Embeder, hvor der kræves, at han skal kunne forestaa Kirkesang, Orgelspil og Gymnastikundervisning, men i alle andre Retninger vil han kunne benytte sin Eksamen, saa vidt jeg forstaa det.

Grunden, hvorfor jeg ikke er kommen nærmere ind paa at udføre Reglerne i § 11, ligger jo simpelt hen i, at det er vanskeligt paa Forhaand at angive dem, førend man kender de paagældende Seminarier, hvilket Bidrag de skulle have fra Finanserne; men jeg har naturligvis ikke noget imod, at man prøver paa at formulere Reglerne. Jeg vil sige, at jeg har ikke gjort Regning paa, at der skulde behøves et særdeles stort Tilskud, og det vilde let kunne berede Sagen Vanskeligheder, hvis der var Tale om det, thi den Omstændighed, at Privatfesterne forsvinde eller væsentlig forsvinde, vil jo medføre, at Statsseminarierne og de anerkendte Privatseminarier saa deres Klasser fylde. Det, tror jeg, er den finansielle Betydning, som Loven vil have ogsaa for Privatseminarierne, der altsaa ville sættes i Stand til bedre at kunne fyldestgøre Fordringerne ogsaa i Henseende til Seminariernes Indretning. Der maa jo fremdeles ogsaa stilles andre Betingelser. Der kan ikke være Tale om, at der uden videre gives en Ret, thi selv et Seminarium, der kunde opfylde alle Betingelserne, vilde man dog vel have Betænkelse ved at hde Tilskud, naar det f. Eks. etablerede sig som direkte Konkurrent til et Statsseminarium eller vel ogsaa ved et anerkendt Privatseminarium, men frem for alt med et Statsseminarium. Jeg vil saaledes sige, at hvis et privat Seminarium tænkes anlagt i Svendborg, hvor Staarup Seminarium er, og altsaa optraadte som Konkurrent med dette Statsseminarium, vilde jeg finde det mærkværdigt og have Betænke-